

Arrest

nr. 201 349 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAEREWYCK
Piet Nutenlaan 7/A
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH *loco* advocaat G. VAEREWYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtoun te zijn van etnie, en geboren te zijn in het dorp Miran Kalai, onderdeel van het dorp Kalai Mirji, Nangarhar, waar u uw hele leven gewoond hebt. U bent een achttal jaar naar school gegaan in het nabijgelegen Akhoun Kalai, maar stopte omdat de taliban het u en andere de studenten bemoeiijkten om naar school te gaan. Nadien had u een zestal jaar geen scholings- of beroepsactiviteiten en hielp u in het huishouden. Daarna begon u een voedingswinkel in uw eigen dorp.

Op een dag werd u buiten uw winkel aangesproken door S.A.B. (...), een ver familielid dat voor de overheid werkt. Hij liet u een foto van vier personen zien, en vroeg u om hem of S.S. (...), het hoofd van een politie-eenheid, te bellen als u hen ooit zag. Enkele dagen later zag u twee van deze mannen in uw winkel. U belde S. (...) en zei hen waar ze heengegaan waren. U kreeg later te horen dat ze twee

dagen later werden opgepakt. Een week later werd u 's avonds op weg naar de moskee ontvoerd door drie mannen. Ze namen u mee naar een grot in de richting van Dehballah, waar ze u drie dagen lang vasthielden en u vroegen om medewerkers van de overheid aan hen te verraden. U kon de derde nacht ontsnappen, en begaf u terug naar huis, waar u een dag bleef. Uw oom bracht u in contact met een mensensmokkelaar, en u ging met uw oom naar Dusarakah, en daarna naar Jalalabad, waar u enkele dagen bleef vooraleer Afghanistan te verlaten via Nimruz eind augustus 2015.

Na een reis van ongeveer tweeënhalve maand kwam u op 7 november 2015 aan in België, waar u op 19 november asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u kopieën voor van de taskara van uw moeder en uw grootvader.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u op een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst merkt het CGVS dat u geen enkel stuk (noch enig geloofwaardig identiteitsbewijs, noch enig ander stuk als foto's of attesten) kan voorleggen die uw beweerde afkomst kunnen staven. Op basis van uw verklaringen blijkt dat u via S.S. (...) nog contact hebt gehad met uw familie in Afghanistan (CGVS p. 15, 16), maar u hebt blijkbaar geen stukken laten overkomen om uw verklaringen kracht bij te zetten. U legt enkel kopieën van taskara's voor waarvan u beweert dat deze van uw moeder en grootvader zijn, maar u legt niets voor waaruit hun band met u blijkt. Bovendien betreft het slechts kopieën, welke steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip-en plakwerk. Daardoor kan het CGVS enkel afgaan op uw verklaringen.

In uw verklaringen stelt u dat u Afghanistan bent ontvlucht omdat u ontvoerd werd door de taliban nadat u informatie over hen had doorgespeeld aan de overheid, en u vreest dat de taliban u zouden doden om een voorbeeld te stellen (CGVS p. 12, 22). U slaagt er doorheen uw verklaringen evenwel niet in om uw medewerking met de overheid, noch de ontvoering door de taliban aannemelijk te maken, waardoor er geen sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging in uwer hoofde gestoeld op dit incident.

Uw verklaringen over uw samenwerking met de overheid en de ontvoering zijn namelijk aangetast door een significant aantal tegenstrijdigheden. Voor de DVZ verklaarde u namelijk ten eerste dat generaal S.S. (...) naar uw winkel kwam en u foto's van vier personen toonde, waarvan u er één herkende (vragenlijst CGVS dd. 11 januari 2016, afdeling 3.5.). Tijdens het gehoor voor het CGVS stelde u evenwel dat het een ver familielid van u was, S.A.B. (...), die u de foto's toonde. Naderhand herkende u niet één, maar twee personen, waarop u naar S.S. (...) belde omdat u A. (...) niet kon bereiken (CGVS p. 12). Geen van hen zou naar uw winkel gekomen zijn (CGVS p. 13). Gewezen op deze verschillen, herhaalde u primo enkel dat u zowel met S. (...) als met A. (...) contact had gehad (CGVS p. 13), wat de afwezigheid van A. (...) uit uw verklaringen voor de DVZ evenwel niet kan verklaren. Wat betreft secundo het aantal personen dat u herkende, stelt u dat u wel twee personen herkende, maar dat slechts één van hen werd opgepakt (CGVS p. 13). Deze uitleg kan de tegenstrijdigheid evenwel niet verklaren, omdat u voor de DVZ expliciet sprak van het herkennen van één persoon en het oppakken van één persoon (vragenlijst CGVS dd. 11 januari 2016, afdeling 3.5.). Bovendien stelt u zelf reeds in het antwoord op de volgende vraag dat u gehoord had dat er twee personen waren opgepakt (CGVS p. 13).

Voor de DVZ zei u ten tweede dat de taliban twee a drie dagen na het rapporteren dan wel het oppakken van de verdachten naar uw winkel kwamen om u mee te nemen (vragenlijst CGVS dd. 11 januari 2016, afdeling 3.5). Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat u één week na het rapporteren dan wel de arrestatie, toen u op weg was naar de moskee, ter hoogte van een kerkhof, door de taliban werd tegengehouden (CGVS p. 12). Hierop gewezen, stelt u dat er twee dagen tussen uw rapport en de arrestatie lagen, en zes a zeven dagen tussen het rapport en de ontvoering door de taliban (CGVS p. 14). Maar ook deze chronologie is niet verenigbaar met wat u voor de DVZ verklaarde. Als de twee dagen tussen rapport en arrestatie geteld worden bij de twee a drie dagen waarvan sprake voor de DVZ, is dat nog steeds maar een totaal van vier a vijf dagen, minder dan de week waarvan sprake voor het CGVS.

Wat betreft uw verklaringen over uw periode van gevangenschap, valt het ten derde op dat u voor de DVZ gewag maakte van een zeer slechte behandeling: dagelijkse stokslagen, geen eten of drinken (vragenlijst CGVS dd. 11 januari 2016, afdeling 3.5). Voor het CGVS zei u echter dat ze u niet sloegen en niet agressief waren (CGVS p. 12), een groot contrast. Hierop gewezen, worden uw verklaringen incoherent: ze zouden u de eerste twee dagen niet geslagen hebben, en dan de derde een beetje, maar eigenlijk sloegen ze u ook twee maal op de eerste dag, alhoewel dat niet belangrijk was (CGVS p. 14). Dit alles kan allerminst overtuigen; het valt te verwachten dat iemand die door de taliban ontvoerd is en mishandeld, het gehele incident, met name de mishandelingen, in zijn geheugen gebrand zou weten.

Ten vierde legt u ook tegenstrijdige verklaring af over wat u deed nadat u de taliban kon ontvluchten. Voor de DVZ verklaarde u hierover dat u na uw ontsnapping thuis wat spullen ging halen, en dan drie

nachten bij A. (...) in Jalalabad verbleef, waarna uw moeder contact met u opnam om te zeggen dat taliban naar het huis waren gekomen en haar hadden geslagen (vragenlijst CGVS dd. 11 januari 2016, afdeling 3.5). Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat u naar huis ging, daar met uw moeder en uw oom langs moederszijde overlegde, een nacht bleef, en dan naar Dusaraka ging, alwaar u opgehaald werd door een mensensmokkelaar bij wie u twee dagen verbleef (CGVS p. 12). Gewezen op deze verschillen, voegde u enkel toe dat u bij de mensensmokkelaar in Jalalabad verbleef (CGVS p. 14). Dat u voor de DVZ nog sprak over S.A. (...) als een kennis van u in Jalalabad waar u bij verbleef, verklaarde u door te stellen dat vele mensen in uw dorp dezelfde naam hadden, waaronder een familielid die voor de overheid werkte maar ook een kennis in Jalalabad (CGVS p. 15). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen; u verklaart namelijk niet waarom u in het eerste interview nog verklaarde dat u bij één van de A.'s (...) in Jalalabad had verbleven.

Samen genomen kan gesteld worden dat u er niet in slaagde de gesignaleerde tegenstrijdigheden op afdoende wijze verklaren, wat de geloofwaardigheid van uw relaas op deze punten onderuit haalt.

Ten slotte kan er ook nog op gewezen worden dat het vreemd is dat u over de twee geseinde personen die u in uw winkel herkend zou hebben, enkel doorgaf dat ze in uw winkel waren en welke richting ze uitgingen, maar dat ze pas twee dagen daarop zouden zijn opgepakt (CGVS p. 12, 13). De door u gegeven informatie zou twee dagen later namelijk maar van weinig waarde zijn; ze zouden overal heen gegaan kunnen zijn op die tijd. Hierop gewezen, speculeer u dat ze misschien ook door andere mensen gerapporteerd werden (CGVS p. 13). Maar als dat zo was, dan rijst de vraag waarom de taliban net u zouden ontvoeren. Als de talibanleden gearresteerd geweest waren net buiten uw winkel, kort na hun bezoek aan uw winkel, zou dat u zeker verdacht gemaakt hebben. Maar het is moeilijk om een band te ontwaren als ze twee dagen later en op een totaal andere plaats werden gearresteerd.

Gezien de supra gesignaleerde aandachtspunten, dient besloten te worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat de taliban u ontvoerd zouden hebben omwille van uw samenwerking met de overheid. Hierdoor kan maar weinig geloof gehecht worden aan de hierop gebaseerde door u voorgehouden vrees voor de taliban. Er dient daarom te worden besloten dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke betekenis heeft, noch dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten vermogen het niet de appreciatie van het CGVS te wijzigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Bovendien dient hier nog aan te worden toegevoegd dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten eenvoudig te verkrijgen zijn, het zij via corruptie of door ze te laten namaken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR

richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016

blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd, en hebt een zekere graad van scholing genoten: u verklaarde dat u een achttal jaar naar school bent gegaan, alwaar u minstens hebt leren lezen en schrijven in het Pashtou en het Dari, alhoewel schrijven voor u naar eigen zeggen moeilijker ligt (CGVS 2 p. 4). Tevens hebt u van een aantal dorpsgenoten Engels geleerd, dat u tijdens uw periode in België kon verbeteren (CGVS 2 p. 4). Na uw scholing zou u tijdlang een lokale winkel hebben uitgebaat die u geheel zelf organiseerde en waarvoor u zelf inkopen deed, wat een voor u winstgevende bezigheid was (CGVS 2 p. 5, 6). Dit wijst op een zekere vertrouwdheid met en aanleg voor het drijven van handel, wat in combinatie met uw opleidingsniveau en talenkennis, u in staat zou moeten stellen om zelf in uw levensonderhoud te voorzien.

Bovendien zou u bij een terugkeer naar Afghanistan niet louter aangewezen zijn op uw eigen inkomsten om te overleven. U wees er zelf op dat u de eerste jaren nadat u uw scholing stopzette, niet werkte, en ook niet hoefde te werken om te overleven; u begon een winkel louter voor het aanzien, en om de tijd te doden (CGVS 2 p. 5). Dit wijst er op dat uw familie kapitaalkrchtig genoeg was om u te kunnen onderhouden; u stelt zelf dat "we veel geld [hebben]" (CGVS 2 p. 5). Dit vermoeden wordt kracht bijgezet door uw verklaring dat u en uw moeder in het bezit waren van land, dat het in ruil voor een deel van de opbrengst door anderen liet bewerken (CGVS 2 p. 10), net als uw oom, die zelfs land bezat ook in een ander dorp (CGVS 2 p. 11). Hierdoor kan redelijkerwijs verwacht worden dat uw familie voldoende draagkracht bezit om u financieel te ondersteunen als u zich zou vestigen in Kabul.

Daarnaast is het ook makkelijker om zich te vestigen in een stad waar men kan bogen op een sociaal netwerk. U verklaarde dan wel dat u geen familie heeft die woont in de steden van Afghanistan (CGVS p. 22), maar er zijn anderzijds redenen om aan te nemen dat u contact onderhoud met een aantal vrienden die in Kabul wonen. Zo werd een facebookfoto die u postte na uw aankomst in België geliked door een groot aantal in Kabul woonachtige personen, en ook door één van hen gedeeld (zie stukken toegevoegd aan het dossier). U verklaarde initieel niets van deze personen af te weten, maar na confrontatie gaf u toe dat u nog berichten met elkaar had uitgewisseld (CGVS 2 p. 12). U geeft ook aan dat twee vrienden van u uit het opvangcentrum die terugkeerden naar Afghanistan, zich in Kabul vestigden (CGVS 2 p. 12), en dat een aantal dorpsgenoten zich in de stad hebben gevestigd, hoewel u vaag blijft over het contact dat u wel dan niet met hen zou hebben (CGVS 2 p. 12, 13).

Ten slotte gevraagd naar de mogelijkheid om u in Kabul te vestigen mocht u geen problemen kennen met de taliban, verwijst u in de eerste plaats naar de algemene situatie in Afghanistan (CGVS p. 13). Er is evenwel supra reeds aangetoond dat de situatie in Kabul niet van dien aard is dat deze een hervestiging aldaar in de weg zou staan.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker beroept zich in zijn "VERZOEKSCHRIFT BEROEP TOT NIETIGVERKLARING" in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt:

"Verzoeker is ondertussen in het bezit van de originele taskara's van zijn grootvader en zijn moeder. Tevens beschikt hij ook over verschillende foto's van zijn moeder, een foto van zijn grootvader, en foto's van S.S. (...). Verzoeker slaagt er op die manier wel in om zijn identiteit en herkomst aan

te tonen en zijn band met S.S. (...). Tijdens zijn interview was hij zich niet voldoende bewust van de noodzaak aan dergelijk materiaal.

M.b.t. de zogenaamde tegenstrijdigheden wenst verzoeker het volgende te verklaren. Het was S.A.B. (...) die naar de winkel van verzoeker kwam, maar deze persoon deed dit in opdracht van S.S. (...), vandaar mogelijks het misverstand tijdens het eerste verhoor voor de DVZ. Omtrent het aantal personen dewelke verzoeker herkende stelt hij zelf maar 1 persoon herkend te hebben. Later toen hij door de Taliban werd ontvoerd verweten zijn hem info te hebben gelekt waardoor er personen werden opgepakt, waaronder de man die door verzoeker werd herkend.

M.b.t. de zogenaamde tijdspanne waarin verzoeker werd opgepakt, stelt verzoeker duidelijk dat hij één week nadat hij verslag had uitgebracht aan S.S. (...) werd ontvoerd. Een week of vijf dagen, is nu geen element om over te struikelen. Gezien verzoeker duidelijk aanhaalde dat er ongeveer twee dagen zaten tussen het rapport en de arrestatie van het Taliban lid en uit het verhoor bij DVA bleek dat hij ongeveer drie dagen na de arrestatie van het lid van de Taliban werd ontvoerd door de taliban.

M.b.t. de manier waarop hij door de Taliban werd behandeld tijdens zijn gevangenschap stelt verzoeker formeel dat hij uiteraard slecht behandeld werd maar dat hier nog gradaties in bestaan. In het begin werd hij enkel geslagen met een stok, stokslagen zijn voor Afghanen niet zo ongebruikelijk gezien zij dit ook op school krijgen. Na verloop van tijd werd er overgegaan tot zweepslagen (verzoeker spreekt van een rubberen voorwerp), hetgeen wel serieuze pijn veroorzaakte.

M.b.t. de uren/dagen nadat hij kon vluchten stelt verzoeker dat hij na zijn ontsnapping naar huis vluchtte waar hij s'nachts aankwam. Zijn moeder en nonkel waren op dat moment aanwezig en besloten dat het niet langer veilig was voor verzoeker om in het dorp te blijven. De nonkel van verzoeker nam hierop contact op met S.A.B. (...) en deze laatste zou ervoor zorgen dat verzoeker via smokkelaars het land kon verlaten. De volgende nacht vertrok verzoeker in het gezelschap van S.A.B. (...) naar Duseraka, alwaar hij werd opgehaald door mensensmokkelaars die hem meenamen naar Jalalabad waar hij dan twee nachten verbleef.

M.b.t. de arrestatie van de herkende persoon welke pas plaatsvond twee dagen nadat deze door verzoeker herkend werd, stelt verzoeker dat er nog andere informanten in de regio zijn die werden gevraagd uit te kijken naar de personen op de getoonde foto's. Er zullen dus mogelijks nog andere aanwijzingen zijn binnengelopen bij de politiediensten die tot de arrestatie van de Taliban leden heeft geleid."

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 27 februari 2018 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Het gaat om de kopieën van de taskara's van zijn moeder en grootvader, van een aantal foto's en van een bewijs van het werken voor of een band met de overheid.

3.2. Verweerder brengt bij aanvullende nota van 8 maart 2018 een EASO rapport van december 2017 betreffende de situatie in Afghanistan bij.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Ingevolge artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.2. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban.

Omtrent deze problemen en deze vrees, wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

"Uw verklaringen over uw samenwerking met de overheid en de ontvoering zijn namelijk aangetast door een significant aantal tegenstrijdigheden. Voor de DVZ verklaarde u namelijk ten eerste dat generaal S.S. (...) naar uw winkel kwam en u foto's van vier personen toonde, waarvan u er één

herkende (vragenlijst CGVS dd. 11 januari 2016, afdeling 3.5.). Tijdens het gehoor voor het CGVS stelde u evenwel dat het een ver familielid van u was, S.A.B. (...), die u de foto's toonde. Naderhand herkende u niet één, maar twee personen, waarop u naar S.S. (...) belde omdat u A. (...) niet kon bereiken (CGVS p. 12). Geen van hen zou naar uw winkel gekomen zijn (CGVS p. 13). Gewezen op deze verschillen, herhaalde u primo enkel dat u zowel met S. (...) als met A. (...) contact had gehad (CGVS p. 13), wat de afwezigheid van A. (...) uit uw verklaringen voor de DVZ evenwel niet kan verklaren. Wat betreft secundo het aantal personen dat u herkende, stelt u dat u wel twee personen herkende, maar dat slechts één van hen werd opgepakt (CGVS p. 13). Deze uitleg kan de tegenstrijdigheid evenwel niet verklaren, omdat u voor de DVZ expliciet sprak van het herkennen van één persoon en het oppakken van één persoon (vragenlijst CGVS dd. 11 januari 2016, afdeling 3.5.). Bovendien stelt u zelf reeds in het antwoord op de volgende vraag dat u gehoord had dat er twee personen waren opgepakt (CGVS p. 13)."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Zijn voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten helemaal geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoeker *post factum* en in het onderhavige verzoekschrift tracht aan te brengen.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Voor de DVZ zei u ten tweede dat de taliban twee a drie dagen na het rapporteren dan wel het oppakken van de verdachten naar uw winkel kwamen om u mee te nemen (vragenlijst CGVS dd. 11 januari 2016, afdeling 3.5). Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat u één week na het rapporteren dan wel de arrestatie, toen u op weg was naar de moskee, ter hoogte van een kerkhof, door de taliban werd tegengehouden (CGVS p. 12). Hierop gewezen, stelt u dat er twee dagen tussen uw rapport en de arrestatie lagen, en zes a zeven dagen tussen het rapport en de ontvoering door de taliban (CGVS p. 14). Maar ook deze chronologie is niet verenigbaar met wat u voor de DVZ verklaarde. Als de twee dagen tussen rapport en arrestatie geteld worden bij de twee a drie dagen waarvan sprake voor de DVZ, is dat nog steeds maar een totaal van vier a vijf dagen, minder dan de week waarvan sprake voor het CGVS."

Verzoeker slaagt er andermaal niet in afbreuk te doen aan de bestreden motivering. Hij beperkt zich ertoe de vastgestelde tegenstrijdigheid inzake de chronologie van zijn relaas te minimaliseren. Het was echter geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker de aangehaalde feiten, die een manifeste afwijking vormen op het alledaagse, op een precieze en coherente wijze zou kunnen situeren in de tijd. Hoe dan ook laat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid inzake de plaats van waaruit hij door de taliban zou zijn meegenomen, zijn winkel dan wel het kerkhof, ongemoeid. Bijgevolg blijft deze onverminderd gehandhaafd.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Wat betreft uw verklaringen over uw periode van gevangenschap, valt het ten derde op dat u voor de DVZ gewag maakte van een zeer slechte behandeling: dagelijkse stokslagen, geen eten of drinken (vragenlijst CGVS dd. 11 januari 2016, afdeling 3.5). Voor het CGVS zei u echter dat ze u niet sloegen en niet agressief waren (CGVS p. 12), een groot contrast. Hierop gewezen, worden uw verklaringen incoherent: ze zouden u de eerste twee dagen niet geslagen hebben, en dan de derde een beetje, maar eigenlijk sloegen ze u ook twee maal op de eerste dag, alhoewel dat niet belangrijk was (CGVS p. 14). Dit alles kan allerm minst overtuigen; het valt te verwachten dat iemand die door de taliban ontvoerd is en mishandeld, het gehele incident, met name de mishandelingen, in zijn geheugen gebrand zou weten."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat zijn voormelde verklaringen duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en onderling strijdig zijn. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoeker heden tracht te doen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Ten vierde legt u ook tegenstrijdige verklaring af over wat u deed nadat u de taliban kon ontvluchten. Voor de DVZ verklaarde u hierover dat u na uw ontsnapping thuis wat spullen ging halen, en dan drie nachten bij A. (...) in Jalalabad verbleef, waarna uw moeder contact met u opnam om te zeggen dat taliban naar het huis waren gekomen en haar hadden geslagen (vragenlijst CGVS dd. 11 januari 2016, afdeling 3.5). Voor het CGVS verklaarde u dan weer dat u naar huis ging, daar met uw moeder en uw oom langs moederszijde overlegde, een nacht bleef, en dan naar Dusraka ging, alwaar u opgehaald werd door een mensensmokkelaar bij wie u twee dagen verbleef (CGVS p. 12). Gewezen op deze verschillen, voegde u enkel toe dat u bij de mensensmokkelaar in Jalalabad verbleef (CGVS p. 14). Dat u voor de DVZ nog sprak over S.A. (...) als een kennis van u in Jalalabad waar u bij verbleef, verklaarde u door te stellen dat vele mensen in uw dorp dezelfde naam hadden, waaronder een familielid die voor de overheid werkte maar ook een kennis in Jalalabad (CGVS p. 15). Deze uitleg kan evenwel niet

overtuigen; u verklaart namelijk niet waarom u in het eerste interview nog verklaarde dat u bij één van de A.'s (...) in Jalalabad had verbleven."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Met de versie van de feiten die hij in het onderhavige verzoekschrift verstrekt, verzoent hij zijn voormelde verklaringen omtrent deze feiten namelijk hoegenaamd niet en biedt hij geenszins een verklaring voor zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent zowel de periode waarin als de persoon bij wie hij in Jalalabad zou hebben verbleven.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Ten slotte kan er ook nog op gewezen worden dat het vreemd is dat u over de twee geseinde personen die u in uw winkel herkend zou hebben, enkel doorgaf dat ze in uw winkel waren en welke richting ze uitgingen, maar dat ze pas twee dagen daarop zouden zijn opgepakt (CGVS p. 12, 13). De door u gegeven informatie zou twee dagen later namelijk maar van weinig waarde zijn; ze zouden overal heen gegaan kunnen zijn op die tijd. Hierop gewezen, speculeer u dat ze misschien ook door andere mensen gerapporteerd werden (CGVS p. 13). Maar als dat zo was, dan rijst de vraag waarom de taliban net u zouden ontvoeren. Als de talibanleden gearresteerd geweest waren net buiten uw winkel, kort na hun bezoek aan uw winkel, zou dat u zeker verdacht gemaakt hebben. Maar het is moeilijk om een band te ontwaren als ze twee dagen later en op een totaal andere plaats werden gearresteerd."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de loutere herhaling van de verklaring dat er (mogelijks) nog andere mensen zaken rapporteerden, doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaring en zijn overige gezegden gedane vaststellingen.

De door verzoeker neergelegde stukken, bijgebracht in het kader van onderhavige beroepsprocedure (rechtsplegingsdossier, stuk 8) en opgenomen in het administratief dossier (map 'documenten') zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen.

Verzoeker brengt al deze stukken, hoewel hij beweert over de originelen te beschikken, tot op heden slechts bij in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. Verder wordt de bewijswaarde van de neergelegde stukken ondergraven doordat verzoeker het kennelijk niet de moeite vond om de benevens de kopieën van de taskara's van zijn moeder en grootvader neergelegde stukken eerder bij te brengen. Tekenend in deze is verzoekers verklaring dat hij zich eerder niet voldoende bewust zou zijn geweest van de noodzaak aan dergelijk materiaal. Eveneens kan niet worden ingezien waarom verzoeker, hoewel hij reeds in juli 2017 in het verzoekschrift aangaf over deze stukken te beschikken, de betreffende stukken slechts neerlegt op 27 februari 2018.

Uit de neergelegde foto's kan hoe dan ook geheel niets worden afgeleid omtrent verzoekers asielrelaas, problemen en vrees.

Van de documenten die hij neerlegt legt verzoeker, ondanks dat hij daartoe blijkens het voorgaande ruimschoots de tijd had, geen voor eensluidend verklaarde vertaling neer, zodat hij het de Raad onmogelijk maakt om kennis te nemen van hun inhoud. Uit de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, blijkt daarenboven dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is en dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten zoals de neergelegde documenten, hetgeen maakt dat dergelijke documenten eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen.

Bovendien dienen stukken zoals de neergelegde documenten en foto's, opdat hieraan enige (ondersteunende) bewijswaarde zou kunnen worden toegekend, te worden neergelegd in het kader en ter adstructie van geloofwaardige verklaringen. Zulke stukken kunnen op zich echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van de verklaringen en het relaas te herstellen.

Het geheel van de voormelde vaststellingen maakt dat niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde stukken.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.3. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op basis van de voorhanden zijnde landeninformatie en de overige stukken in het administratief dossier met recht gemotiveerd als volgt:

“Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts

uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd, en hebt een zekere graad van scholing genoten: u verklaarde dat u een achttal jaar naar school bent gegaan, alwaar u minstens hebt leren lezen en schrijven in het Pashtou en het Dari, alhoewel schrijven voor u naar eigen zeggen moeilijker ligt (CGVS 2 p. 4). Tevens hebt u van een aantal dorpsgenoten Engels geleerd, dat u tijdens uw periode in België kon verbeteren (CGVS 2 p. 4). Na uw scholing zou u tijdlang een lokale winkel hebben uitgebaat die u geheel zelf organiseerde en waarvoor u zelf inkopen deed, wat een voor u winstgevende bezigheid was (CGVS 2 p. 5, 6). Dit wijst op een zekere vertrouwdheid met en aanleg voor het drijven van handel, wat in combinatie met uw opleidingsniveau en talenkennis, u in staat zou moeten stellen om zelf in uw levensonderhoud te voorzien.

Bovendien zou u bij een terugkeer naar Afghanistan niet louter aangewezen zijn op uw eigen inkomsten om te overleven. U wees er zelf op dat u de eerste jaren nadat u uw scholing stopzette, niet werkte, en ook niet hoefde te werken om te overleven; u begon een winkel louter voor het aanzien, en om de tijd te doden (CGVS 2 p. 5). Dit wijst er op dat uw familie kapitaalkrchtig genoeg was om u te kunnen onderhouden; u stelt zelf dat "we veel geld [hebben]" (CGVS 2 p. 5). Dit vermoeden wordt kracht bijgezet door uw verklaring dat u en uw moeder in het bezit waren van land, dat het in ruil voor een deel van de opbrengst door anderen liet bewerken (CGVS 2 p. 10), net als uw oom, die zelfs land bezat ook in een ander dorp (CGVS 2 p. 11). Hierdoor kan redelijkerwijs verwacht worden dat uw familie voldoende draagkracht bezit om u financieel te ondersteunen als u zich zou vestigen in Kabul.

Daarnaast is het ook makkelijker om zich te vestigen in een stad waar men kan bogen op een sociaal netwerk. U verklaarde dan wel dat u geen familie heeft die woont in de steden van Afghanistan (CGVS p. 22), maar er zijn anderzijds redenen om aan te nemen dat u contact onderhoud met een aantal vrienden die in Kabul wonen. Zo werd een facebookfoto die u postte na uw aankomst in België geliked door een groot aantal in Kabul woonachtige personen, en ook door één van hen gedeeld (zie stukken toegevoegd aan het dossier). U verklaarde initieel niets van deze personen af te weten, maar na confrontatie gaf u toe dat u nog berichten met elkaar had uitgewisseld (CGVS 2 p. 12). U geeft ook aan dat twee vrienden van u uit het opvangcentrum die terugkeerden naar Afghanistan, zich in Kabul vestigden (CGVS 2 p. 12), en dat een aantal dorpsgenoten zich in de stad hebben gevestigd, hoewel u vaag blijft over het contact dat u wel dan niet met hen zou hebben (CGVS 2 p. 12, 13).

Ten slotte gevraagd naar de mogelijkheid om u in Kabul te vestigen mocht u geen problemen kennen met de taliban, verwijst u in de eerste plaats naar de algemene situatie in Afghanistan (CGVS p. 13). Er is evenwel supra reeds aangetoond dat de situatie in Kabul niet van dien aard is dat deze een hervestiging aldaar in de weg zou staan.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.” Verzoeker onderneemt niet de minste poging om de voormelde motieven te weerleggen en laat deze volledig onverlet. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind en worden deze door de Raad overgenomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT